

er at lægge for stor en Magt i ofte unge Menneskers Hænder. Ganske vist skulle de have Politimesterens Assistance. Men Politimesteren har jo efter denne Lov kun at henholde sig til Dyrlægernes Erklæring. Hvorledes det bedst skulde ordnes, kan jeg naturligvis ikke have nogen bestemt Mening om. Det mener jeg er en særlig Opgave for Udvalget at søge at finde Midler til ganske vist at sikkre Landet og Jordbruget mod de smitsomme Sygdomme, men ogsaa at sikkre de Enkelte imod, at man begaar Feiltagelser og erklærer smitsom Sygdom med alle de Ulemper, der følge dermed, hvor den maa ske slet ikke findes. Der maa virkelig en større Autoritet til end en enkelt Dyrlæge. I saa Henseende vil jeg bede erindret, at det ikke alene er for den enkelte Jordbruger, at det dreier sig om et vigtigt Spørgsmaal, men det er for hele Landet. Vi kunne ikke være tjente med, saaledes som det er paapeget af den sidste ærede Taler, at Amtmanden, maaske paa Grund af en Dyrlæges Erklæring, sætter et stort Amt eller en hel Egn under offentligt Tilsyn under Paastud af, at der findes smitsom Sygdom. Det breedes uebløffelig ud ved Telegrammer til alle Sider, og det kan gjøre, at hele vor Kvægeport kan lide betydelige Ulemper derved, og saa bagefter viser det sig maaske, at det Hele er blind Marm. Jeg tror, der maa bringes en større Regelvirkning til Stede mellem Dyrlægerne paa Stedet og de bedste Autoriteter paa det Omraade, Landet har, inden man kan stride til saa stærke, kraftige Midler som en fuldstændig Abspærring af en hel Egn, selv om det er en mindre Egn. Det var dette, jeg særlig vilde tillade mig at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa.

Men jeg vil ogsaa gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for Præsto Amts 2den Valgkreds (D. Christensen) tildels har Ret i sin Bemærkning med Hensyn til § 11. Det forekommer mig at være en meget streng Bestemmelse, der findes i den; i det Hele taget er den Svinedifteritislov, vi have faaet, streng. Det er et meget betydeligt Tab for Kjøbenhavn og for andre Byer, at den Slags Lossepladser ikke maa bruges, og det er unaturligt, at saa betydelige Midler skulle kastes bort. Faren ved Lossepladserne ligger jo ikke i, at man holder Svin derude, men Faren ligger i, at det bliver tilsladt, Gierne af disse Pladser at forsende Svin rundt omkring i Landet. I det Dieblit, der holdes Svin paa de Steder, og de slagtes paa Stedet under offentligt Tilsyn, kan der ikke være mindre Fare for Udbre-

delsen af smitsomme Sygdomme. Men naar man tillader, at de holde Tillægsvin og sende Pattegrise rundt til Sjælland, Dertie og alle Begne, kommer derigjennem Faren til Stede, og saa bliver det aldeles usvarligt. Men naar man kan sætte nogle Svin derind og lade dem slagte under offentligt Tilsyn, og det saa viser sig, at de ikke feile det Mindste, er det aldeles urimeligt at kaste saa betydelige Værdier bort, som her er Tale om. Og det er ikke alene betydelige Værdier, der herved mistes, men det vil ogsaa blive overordentlig bekosteligt for Byerne at tilintetgjøre disse Stoffer, som tidligere bleve omdannede til nyttige Stoffer af Dyrene. I det Hele taget er Spørgsmaalet om Gjødningens, Affaldets Anvendelse fra Byerne virkelig af saa stor Bigtighed ikke alene for Byerne, men ogsaa for en stor Del af Jordbruget, at jeg tror, man skal være lidt forsigtig med at slaa fast en efter min Mening lovlig streng, umotiveret streng Paragraf som nærværende, der jo er i Overensstemmelse med Svinedifteritisloven. Jeg er enig med et Par af de tidligere Talere om det mindre Heldige i, at Politimesteren skal udnævne Taxationsmænd, fordi man virkelig ikke af en Politimester kan forlange, at han skal kunne finde de rette Mænd. Paa den anden Side vilde det være mindre blidt, vilde det være yderliggaende i den anden Retning, naar, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack) foreslog, Ministeren skal udnævne en, Amtsrådet en anden og Gieren en tredje. Det Naturligste vilde vel være, at der i hvert Amt vælges faste Taxationsmænd, af hvilke Politimesteren vælger Halvdelen og Gieren Halvdelen eller efter et andet lignende Forhold, kun at Gieren ikke skal fuldstændig prisgives den enkelte Embedsmands, jeg vil ikke sige Bilkærlighed, men hans tilfældig mindre heldige Valg. Det er imidlertid en Sag, som jo kan komme under nærmere Forhandling i Udvalget. — Der er en Paragraf i Loven, som jeg tror, man maa være den høitærede Minister taknemlig for, nemlig § 10; jeg synes den er meget heldig affattet. Jeg har ganske vist en lille Indvending at gjøre imod den, som blev fremhævet af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær), at det vistnok er at gaa lidt for vidt at tage Kværke med. Det vilde være omtrent det Samme som at sige, at naar der udbryder heftig Snue hos Mennesker, skulle vi ogsaa sættes under offentligt Tilsyn; Kværke hos Hestene er ikke stort Andet end almindelig Foraarsforkjølelse. Ganske vist kan den udvilde sig til at blive værre, men saa ligger det i